

Prologue Just How It Started

(Jordi's side)

ถ้าถามฉันว่าเรื่องนี้เริ่มต้นที่ตอนไหน ตอนแรกฉันคิดว่าคงเป็นตอนที่ฉันเปิดเว็บไซต์ holmesclub.com ขึ้นมาละมัง

Holmes club เป็นเว็บไซต์เล็กๆ ของฉันที่ต้องใช้ไค้ดลับในการเข้ามาพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องนักสืบ ที่ต้องมีไค้ดเพราะมันดูตื่นเต้นดี นี่เป็นงานอดิเรกของฉันที่ทำมานานแล้ว และมันคงทำให้ฉันมีความสุขไปอีกหลายปีโดยที่ไม่สร้างความสะดวกเนื้อร้อนใจอะไรให้กับตัวเอง

จนกระทั่งเมื่อสามวันก่อน มีข้อความหนึ่งปรากฏขึ้นบนหน้าเว็บบอร์ด...

'หิ เจ้าของเว็บไม่เห็นจะแน่จริงตรงไหนเลย ดีแต่ทำเว็บโง่ๆ นี่ไปวันๆ ไค้ดนั้นกั้ง่ายชะมัด ฉันจะบอกอะไรให้ณะว่าเว็บเธอนะ ใช้เวลาแค้สืบวินาทีฉันก็แยกได้แล้แล้ว ถ้ามีดีแค้นี้อย่าฝืนจะเป็้นนักสืบเลย ฉันรู้จักตัวจริงของัยนี้ ไม่มีคนคบหรอก ก็แค้พวกบ้าอ่านนิยายนักสืบไปวันๆ นะ

Hey Stephen! เป็นเธอได้ไหม คนข้างๆ หัวใจฉัน

จากคุณ MIB | 04/06/2012 18:47:10'

และนั่นอาจจะเป็นจุดเริ่มต้นที่แท้จริงของเรื่องนี้

(Stephen's side)

ถ้าถามผมว่าเรื่องนี้เริ่มต้นที่ตรงไหน ผมว่ามันคงเป็นตอนบ่ายวันหนึ่ง
ซึ่งผมกำลังเดินเอ้อระเหยอยู่บนถนนสายหนึ่งที่ค่อนข้างคุ้นเคย

"เฮ้!"

"..."

"เฮ้! นายนะ นายนั่นแหละ"

ผมหันซ้ายหันขวาอยู่สองที เอมือจับแว่นพลาจมองดูรอบๆ ตัว
ก่อนจะเห็นศีรษะของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งโผล่ขึ้นมาจากกำแพง ผมสีแดง
เหมือนลูกเชอร์รี่ของเธอโดดเด่นมาแต่ไกล

หืม? เด็กไฮสกูล โรงเรียนนี้ซะด้วย?

"เรียกผมเหรือ"

ผมหยุดเดินก่อนจะหันไปถามอีกฝ่าย เธอขมวดคิ้วใส่ราวกับว่าผมโง่
ซะเต็มประดา ใบหน้าร่ำๆ ของเธอทำให้ผมนึกถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่งซึ่งไม่ได้
เจอมานานแล้ว ให้ตาย แบบนี้นั้นไม่ค่อยดีเลยนะ...ผมยังแพ้ทางคนแบบนี้
อยู่ด้วย

"ใช่ล่ะสิ แถวนี่มีใครนอกจากนายอีกล่ะ"

ถึงผมจะชินกับการถูกคนอื่นมองว่าเง่า แต่ผมไม่เคยเจอใครที่อูๆ
ก็มาทำท่าทางแบบนี้ใส่ผมตั้งแต่เจอกันครั้งแรกหรอกนะ และแม้จะเป็น
อย่างนั้น ผมก็เลือกที่จะเงียบ ฟังสิ่งที่เจ้าหล่อนพูดต่อไป

"นายนะ ว่างหรือเปล่า" รอยยิ้มซนๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเธอ
"ก็...ว่างมั้ง"

ผมตอบไปอย่างนั้น แล้วรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเธอ
ทันที เธอดูเหมือนลูกแมว...ไม่สิ ผมว่าเธอเหมือนสุนัขจิ้งจอก ยังมีเขี้ยว
ขาวๆ ที่อยู่มุมปากนั้นด้วยแล้ว ผมว่าพอกับแม่เธอต้องกลัวใจเรื่องเธอ

ไม่น้อยเลยทีเดียว

อาจจะฟังดูต่วนสรุป แต่เมื่อคุณได้ยินประโยคต่อมาที่เธอพูด...

"มาปลอมตัวเป็นผู้ปกครองเซ็นสมุดลาแล้วรีบกลับบ้านหน่อยดิ

ฉันจะโดดเรียนนะ :)"

"ฮะ!"

คุณจะรู้ว่าผมไม่ได้พูดเกินจริงเลยแม้แต่นิดเดียว!

และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องนี้

๓๒

1

Stephen J.

(Jordi's side)

"เซ็นชื่อตรงนี้เลยคะ..."

มิสซิดพิงค์พูดพลางใช้เล็บสีชมพูชี้ไปยังช่อง 'ลายเซ็นผู้ปกครอง' ในสมุดลาของโรงเรียน เขาคอนันหยิบปากกาที่หนีบไว้กับกระเป๋าเสื้อ ออกมาจรดลายเซ็นของตัวเองลงไปตรงช่องที่ว่าอย่างซ้าๆ ฉันได้แต่มอง พลางเคี้ยวหมากฝรั่งไปด้วยความร้อนน

ให้ตาย ฉันไม่ได้มีเวลามากนะ ทำไมตอนนี้ถึงบรรจงเซ็นลายเซ็นจิ้งพอบแอบมองชื่อเขา หืม...สตีเฟน เจ.

"เรียบริ้อยแล้วครับ"

เขาว่าพลางส่งสมุดคืนให้มิสซิดพิงค์ คุณครูฝ่ายธุรการของโรงเรียน เธอเอาไปอ่านดูแล้วมองลอดแว่นสีชมพูขึ้นมา ก่อนจะเอ่ยถามเขา

"คุณเป็นอะไรกับมิสมิทเชล" เธอพูดชื่อฉัน ทำให้ฉันสะดุ้งนิดๆ แต่เขากลับง

"ครับ?"

"นามสกุลของพวกเขาคนสองคนไม่เหมือนกัน คุณใช้ตัวย่อตัว เจ."

เขาดูงหนักเข้าไปอีก ว่าแล้วเขี้ยว หมอมนี่มันเงาจริงๆ

"อ้อ เขาเป็นญาติฝั่งแม่ของหนูนะคะ พอดีแม่หนูป่วย เขาเลยมา

Hey Stephen! เป็นเธอได้ไหม คนช่างๆ หัวใจฉัน

รับหนูกลับไปเยี่ยม ส่วนนามสกุลที่ไม่เหมือนกัน เพราะแม่หนูเปลี่ยนนามสกุลหลังแต่งงานค่ะ" ฉันรีบตอบแทนทันที

มิสซิสติงค์พอลใจกับเรื่องที่ผมแต่งไปมากพอที่จะหยุดจู้จี้จ้านได้ เธอเขียนบัตรอนุญาตให้ออกข้างนอกได้อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะยื่นให้

"ขอบคุณค่ะ!" ฉันคว้าบัตรนั้นมาแล้วพูดลวกๆ

เมื่อได้สิ่งที่ต้องการ ฉันก็วิ่งออกมาจากห้องธุรการแคบๆ นั้นทันที ส่วนเขายังยืนอยู่ ทำไมหมอนั้นมันเอ๋อแบบนี้ละ ฉันจึงต้องเดินกลับไปคว้าแขนเขาไว้

"มานี่เร็ว"

ฉันกระซิบพร้อมกับลากเขาออกมาด้วย ป้องกันมิสซิสติงค์สงสัยอะไร ให้มาก ความ จากนั้นก็ปล่อยแขนเขาแล้วรีบวิ่งไปที่ประตูโรงเรียน โยนบัตรอนุญาตให้ออกข้างนอกได้ใส่หน้ายาม ก่อนจะวิ่งออกมาเลย

เมื่อพ้นเขตโรงเรียน ฉันก็ได้ยินเสียงเนือๆ พูดขึ้นว่า

"โกหกไม่ตื่นะเธอ"

หมอนี้ยังอยู่อีกเหรอเนี่ย...

"จะอะไรก็ช่างเถอะ" ฉันบอกปิดอย่างรำคาญ "หมดหน้าที่ของนายแล้ว ฉันออกมาได้แล้ว ขอบคุณมาก"

มันน่าหงุดหงิดซะมิด เขาเป็นใครนะเธอ... นั่นสิ ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน สารภาพตรงนี้เลยว่าฉันเก็บเขามาจากข้างรั้วกำแพง ก็เห็นเขาแต่งตัวภูมิฐานดูเป็นผู้ใหญ่ดีเลยให้มาปลอมตัวเป็นผู้ปกครองหน่อยนะ

ใครจะไปคิดว่าเขาจะเป็นคนนำรำคาญขนาดนี้

"เธอจะไปไหน"

เขายังคงตามมาไม่เลิกขณะที่ฉันจำอ้าวไปข้างหน้า

"รูอะ ฉันบอกแล้วว่าฉันมีรูอะนะ" ฉันอดที่จะหันไปตอบไม่ได้

"รูอะอะไร เธอโตเรียนชัดๆ" เขาพูดแบบนั้น "แถมยังใช้ผมเป็นเครื่องมือนี่ด้วย"

"อย่ามาพูดเหมือนฉันผิดได้มัยยะ หมดรูอะของนายแล้วก็ไปเถอะ" ฉันเลยหันไปแหวใส่เขา

๑๘

๗๔

ในที่สุดฉันก็เดินมาถึงป้ายรถบัสจนได้ จากนั้นก็พียงหลังกับที่นั่งรถรออยู่ดีๆ เขาก็ถือวิสาสะมานั่งข้างๆ ฉันเฉยเลย

"เธอชื่ออะไร"

ทำไมเขาถึงไม่หยุดพูดซะทีนะ แล้วทำไมรถบัสถึงไม่มาซะที แม่ล่ะแม่ ถ้าซื้อรถให้ฉันแต่แรกก็จบไปแล้ว

"จอร์ดี มิทเชล" ฉันตอบ ช่วยไม่ได้ รถไม่มาซะที เขาก็ชวนคุยอยู่ได้ ฉันเลยต้องยอมคุยด้วย ฉันที่ยังเคี้ยวหมากฝรั่งอยู่จึงถามกลับไปบ้าง "นายล่ะ? อ้อ ชื่อสตีเฟนสินะ ฉันเห็นชื่อตอนนายเซ็นลงในสมุดนะ ว่าแต่นามสกุล เจ. ย่อมาจากอะไร จีอบส์หรือเปล่า แล้วเพื่อนๆ เรียกนายว่า สตีฟปะ ตลกอะะะ งั้นนายก็กลายเป็นสตีฟ จีอบส์ไปเลยนะสิ"

นี่ไง ฉันถึงไม่ค่อยอยากคุยด้วย เขาถึงกับนั่งไปเลยเขียว

ข้อเสียของฉัน...พูดแล้วหยุดไม่ได้

ฉันเคี้ยวหมากฝรั่งแฉับๆ "จะว่าไปนายนี่น่าสงสารนะ พ่อแม่ไม่รักเธอชื่อที่ตั้งเป็นล้าน พ่อแม่อยากกลับเลือกตั้งชื่อลูกว่าสตีเฟนเนียนะ โหลชะมัดพินันว่านายเกิดหลังสตีฟ จีอบส์แน่ๆ พวกเขาไม่คิดเหรอว่าพ่อสตีฟ จีอบส์จากโลกนี้ไปแล้ว ชื่อนายจะไปซ้ำกับคนตายนะ อย่างว่าละ ชื่อใครก็ซ้ำกับชื่อคนตายได้ทั้งนั้นแหละเนอะ"

คราวนี้เขานิ่งไปนาน...นานพอควร ก่อนจะหัวเราะขึ้นมาเสียงดัง เสียงหัวเราะของเขาช่างไพเราะนะ ช่างขัดกับหน้าตาจริงๆ

ใช้ว่าเขาหน้าแย้ เรียกว่า...เดิมมากกว่า เขาเหมือนพวกเนิร์ดที่ดูเซอร์จิดๆ ผมเผ้าไม่เป็นทรง มองแวบเดียวรู้เลยว่าตอนสมัยเรียนไฮสกูลต้องไม่มีใครคบ จีบหญิงต้องไม่ติดแถมยังโดนหลอกใช้ เกิดมาเพื่อเป็นตัวประกอบไปวันๆ ไม่มีใครสนใจนัก

แต่พอเขายิ้มให้เท่านั้นแหละ...บางทีฉันอาจจะประเมินเขาผิดไปก็ได้

"เธอจะไปไหน ผมจะไปส่ง"

เขาบอกแบบนั้น

คือฉันไม่ใช่คนชอบเล่าเรื่องอะนะ แต่ถ้าให้เล่า...ซึ่งฉันคิดว่าเมื่อคุณ

Hey Stephen! เป็นเธอได้ไหม คนข้างๆ หัวใจฉัน

อ่านมาถึงตรงนี้...คุณคงอยากให้ฉันเล่าแล้วแหละ

"บอกไว้ก่อน ปกติฉันไม่ขึ้นรถคนแปลกหน้าแบบนี้หรอกนะ"

ฉันพูดขณะคาดเข็มขัดนิรภัย คีตาเจมนี้มีรถกับเขาด้วยแฮะ นับว่ายังไม่เจมมากเท่าไรแล้วกัน

"ผมยังไม่ทันว่าจะไรซะหน่อย" เขาพูดเรื่อยๆ แล้วเริ่มสตาร์ทรถ

เรื่องของฉันมันเริ่มขึ้นเมื่อมีคนมาโพสต์ข้อความโจมตีในเว็บบอร์ดส่วนตัวที่ฉันสร้างขึ้น (ฉันทำเว็บเกี่ยวกับนักสืบนะ มันก็มีคนเข้าเยอะนะ) และสบประมาทฉันอย่างแรงกล้า

'หี เจ้าของเว็บไม่เห็นจะแน่จริงตรงไหนเลย ดีแต่ทำเว็บโง่ๆ นี่ไปวันๆ โค้ดนั่นก็ง่ายชะมัด ฉันจะบอกอะไรให้เธอนะ ใช้เวลาแค่สิบวินาทีฉันก็แฮกได้แล้ว ถ้ามีดีแค่นี้อย่าฝันจะเป็นนักสืบเลย ฉันรู้จักตัวจริงของยัยนี้ ไม่มีคนคบหรอก ก็แค่พวกบ้าอ่านนิยายนักสืบไปวันๆ นะ

จากคุณ MIB | 04/06/2012 18:47:10'

แล้วหลังจากนั้นก็มีคนมาตอบเต็มเลย เช่น

'จริงเหอครับ เว็บมาสเตอร์เป็นคนยังโง่เหอ เป็นผู้หญิงเหอเหอ คิดว่าเป็นผู้ชายมาตลอดเลยนะ

จากคุณ Mr.Who | 04/06/2012 20:07:28'

ไม่ก็...

'ฉันไม่เชื่อเหอ เธอไม่เคยเห็นที่เว็บมาสเตอร์โพสต์เหอ เขารู้จริงนะ

จากคุณ ffsally22 | 04/06/2012 20:49:30'

หรือ

'เว็บมาสเตอร์มีศัตรูที่ไหนหรือเปล่า ลองสืบชีวิตตัวเองบ้างก็ดีนะ
จากคุณ Rx | 04/06/2012 21:45:50'

16

และอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งฉันอ่านแล้วแทบอยากฟันไฟ
กรีซซซซซซ คุณถูกฉันมากไปแล้วนะ!

งานนี้ยอมไม่ได้ ฉันต้องไปตามสืบหาตัวคนร้ายที่ก่อเรื่องนี้เอาไว้
ให้มันรู้กันไปเลยว่าที่เขาวางไม่แนจจริงนั้นก็สืบหาตัวเขาเจอเหมือนกัน!

"ตกลงว่าเธอจะไปไหน"

ระหว่างที่รถติดไฟแดง อยู่ดีๆ นายสติเฟิน เจ. (ฉันยังไม่รู้ว่านามสกุล
เต็มๆ ของเขาคืออะไร) ก็เอ่ยถามขึ้น ฉันเลยต้องออกจากความคิด
ของตัวเอง แล้วยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งส่งให้เขา ซึ่งฉันใช้เวลาตั้งสามสี่วัน
เพื่อให้ได้มันมา และเมื่อได้มาแล้ว ฉันก็รอไม่ไหวอีกต่อไป มันเป็นที่อยู่
ตาม IP address* ของคนโพสต์ข้อความเหล่านั้นนั่นเอง โชคดียิ่งกว่า
อะไรที่เจ้านั้นดันอยู่เมืองเดียวกับฉันเสียด้วย

หึ คูชิ คิดว่าแน่ สุดท้ายก็โดนฉันสืบเจอจนได้ คราวนี้ล่ะ ฉันจะได้
เห็นหน้าคนที่บ่งอาจมาหยามน้ำหน้าฉันซะที

"โลแกนสแควร์?" สติเฟินอ่านกระดาษจดที่อยู่แล้วพุดขึ้นมา "ไป
ทำอะไรเธอ"

"ทำไมนายต้องอยากรู้เรื่องส่วนตัวของคนอื่นเขาด้วยหา" ฉันปนพลง
กอดอกอย่างไม่พอใจ แล้วก็รู้สึกคันปากอยากบอกซะเอง "เข้า บอกให้ก็ได้
ที่อยู่นี่คือที่อยู่ตาม IP address ที่ฉันหามาได้เองแหละ คือมีใครบางคน
มาป่วนเว็บบอร์ดของฉัน และฉันก็กำลังจะไปเอาเลือดหัวมันออก"

ฉันบอกด้วยความรู้สึกภูมิใจนิดๆ ก็แน่ล่ะ ฉันหามันมาเองกับมือ
เลยนะ

และไม่รู้คิดไปเองไหม ฉันเห็นดวงตาหลังแว่นเซ็กซี่ ของเขาเป็น
ประกายกัลลารวกับทำท่าย เขายิ้มบางๆ ที่ดูเป็นปริศนาออกมาแล้วกั้ม

* ย่อมาจาก Internet Protocol Address ตัวเลขสี่ชุดคั่นด้วยจุดซึ่งเป็นรหัสประจำเครื่อง
คอมพิวเตอร์แต่ละเครื่อง

Hey Stephen! เป็นเธอได้ไหม คนช่างๆ หัวใจฉัน

อ่านกระดาษจดที่อยู่อีกครั้ง

"เธอไม่มีทางเจอหรอก"

"นายอย่ามาดุด่าฉันนะ"

ฉันพูดอย่างรำคาญใจ ทำไมจะหาไม่ได้ ในเมื่อฉันสืบอย่างดีแล้ว
นี่แหละคือ IP address ที่ไซ่ สตีเฟนไม่เถียงอะไรตอนออกจากพูดแทรกขึ้น

"คอยดูก็แล้วกัน"

แล้วเขาก็ขับรถไปเงียบๆ พร้อมกับแสดงรอยยิ้มลึกลับที่ดูยังไงก็
ไม่เหมาะกับหนุ่มเนิร์ดอย่างเขา ระยะเวลาไม่ไกลเท่าไร ไม่นานนักฉัน
ก็มาถึงโลแกนสแควร์ซึ่งอยู่ตรงใจกลางเมือง

ฉันไม่เคยมาโลแกนสแควร์ แต่พอรู้มาบ้างว่าเป็นย่านที่คนมีเงินเขา
อยู่กัน ดึกรามบ้านช่องดูทันสมัย ท่าทางเจ้าเกเรียนป่วนบอร์ดนั่นจะไม่ใช่
เบาๆ แล้วนะ คงจะรอยล่ะลี้ถึงได้อยู่ในที่แบบนี้

สตีเฟนเลยขับรถเข้าไปจอดตรงหน้าตึกสูงแห่งหนึ่ง

"ถึงแล้ว"

เขาพูดแบบนั้น ตึกที่สูงเสียดฟ้าสูงชะงัดถ้าจะแหงนหน้ามอง
คงเมื่อยคอ มองๆ ดูแล้วเหมือนจะไม่ช่วยอะไรเลย ฉันจะไปหาไอ้เกเรียน
ป่วนบอร์ดนั่นจากตึกสูงขนาดนี้ได้ยังไง

"ไหน เอาที่อยู่คืนมาซิ" ฉันพูดแล้วช่วยเอากระดาษออกมาจากมือ
ของสตีเฟน อ่านทวนดูชื่อเขต ชื่อถนน รวมถึงชื่อซอย และเลขที่แล้วก็พบว่า
ไม่ผิดจริงๆ "เป็นไปไม่ได้"

"เป็นไปแล้ว..." สตีเฟนพูดขึ้นมาพลางชี้ไปที่ตัวอักษรบนป้ายหน้าตึก
สูงใหญ่ "เห็นชื่อตึกมั๊ยนะ เธอไม่มีวันหาเจอหรอก"

ที่หน้าตึกเขียนว่า สำนักงานหลักบริษัท TT&A ผู้ให้บริการ
อินเทอร์เน็ต...

"ไม่จริงน่า ฉันอุตส่าห์หาที่อยู่เจอแล้วแท้ๆ"

ตอนนั้นเองที่สตีเฟนยิ้มให้ฉัน มันเป็นรอยยิ้มที่ดูไม่ค่อยเต็มนะ แต่
ก็ไร้พิษภัยดี

"จำเอาไว้นะ IP address นะ ส่วนใหญ่ไม่บอกตัวผู้ใช้หรอก มัน

๑๘

มักจะบอกที่อยู่ของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตมากกว่า ถ้าบอกชื่อก็คงเป็นแค่ชื่อของ ISP* เพราะนั่นเป็นกฎในการรักษาความเป็นส่วนตัวของลูกค้า..."

เขาทำให้ฉันอ้าปากพะงาบๆ ด้วยความมึนงง "เธอมีความพยายามดีนะ แต่ยังมีอีกไกล"

ฉันตกอยู่ในความมึนงงชั่วขณะ ยังงงอยู่ด้วยซ้ำตอนที่เปลือยถามเขาไป "แล้วฉันต้องทำยังไงถึงจะได้ที่อยู่จริงๆ มา"

"ขั้นแรกของการเป็นแฮกเกอร์ที่ดีนะสาวน้อย..." สตีเฟนยิ้มมุมปากก่อนจะพูดด้วยท่าที่เป็นงานเป็นการ

"..."

"อย่า-โอด-เรียน!"

ฉันยังไม่ได้เอาเลือดหัวของไอ้คนป่วนบอร์ดนั้นออกมาซะทีแม้ว่านี่จะผ่านไปสามวันแล้วหลังจากที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น ฉันไม่ได้เจออิตาสตีเฟน เจ. อีกเช่นกัน ก็เราไม่ได้รู้จักกันนี่นะ ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นคนไม่รู้จักที่ดูประหลาดมากก็ตาม

ดูคำที่เขาทิ้งไว้ให้ฉันสิ เฮอะ อย่าโอดเรียนนั่นเหวอ ลองมาเรียนในโรงเรียนห่วยๆ แบบฉันมัยยะ เขาคงอยากโอดทุกวัน

"นี่ จอร์ดี หลบไปได้มัยยะ ฉันจะส่งกระจกนะ"

ยัยแอมเบอร์ โจแฮนสัน...เซียร์ลิตเตอร์ผิวสีแทนสวยเป็นเจ้าของประโยคนั้น หล่อนกำลังพยายามมองเงาตัวเองในกระจกตรงประตูห้องธุรการ ฉันถอนใจอย่างแข็งๆ หน้าหล่อน...ฉันก็เคยเห็นมาตั้งแต่เกรดหนึ่ง แถมยังเรียนวิชาเดียวกันบ่อยๆ อีกต่างหาก อันที่จริงหล่อนเป็นคนนิสัยดีนะ แต่สติไม่ค่อยดีนิดหน่อย และมีแนวโน้มว่าจะกลายเป็นยัยตัวร้ายในอนาคต ถ้าหากมีใครมาเป็นตัวกระตุกนะ

และฉันนี่แหละคือตัวกระตุกคนนั้น

"จะส่งอะไรนักหนา ทำอย่างกับไม่เคยเห็นหน้าตัวเองนั่นแหละ"

ฉันบ่นพลางเคี้ยวหมากฝรั่งรสลูเบอร์รี่ "ขนาดฉันเห็นไม่บ่อยฉันยังเบื่อหน้า"

* ย่อมาจาก Internet Service Provider หมายถึง ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต

Hey Stephen! เป็นเธอได้ไหม คนช่างๆ หัวใจฉัน

เธอเลย"

แอมเบอร์มีความอดทนเยอะกว่าที่ฉันคิดนะ แทนที่หล่อนจะเดินเข้ามากระซอกผมฉัน หล่อนแค่ลอกตาแล้วพูดอะไรบางอย่าง

"โทษนะ ฉันไม่มีเวลามาต่อล้อต่อเถียงกับเธอหรอก จะหลบมี้มัย ถ้าไม่หลบฉันจะได้ไปสองที่อื่น"

ความจริงจังของหล่อนทำให้ฉันรู้สึกไม่ค่อยสนุกกับการแก๊ง ก็เลยยอมเดินหลบ แต่ไม่วายที่จะเฝ้าตามออกไป

"เธอจะรีบไปไหนนะฮะ มีนัดกับโปรดิวเซอร์รายการ American's Next Top Model รึไง"

"ไม่ใช่ยะ แต่ฉันอยากจะสวยไว่ก่อน เพราะได้ข่าวว่าวันนี้เราจะได้เจอครูสอนคอมฯ คนใหม่ เห็นเจนนาบอกว่าเขาเพิ่งจบมาหมาดๆ ยังหนุ่มอยู่เลย อายุแค่นี้สิบสองเอง"

แอมเบอร์บิดมัสคาร่าอย่างตั้งใจไปพลงตอบฉันไปพลง

"เธอก็เลยวางแผนอ่อยเขานั่นสิ ทั้งๆ ที่ยังไม่เจอตัวจริงเนี่ยนะ"

"คนอะไรปากเสียขนาดนี้ ฉันก็ต้องเตรียมตัวให้พร้อมสิ เกิดเขาเป็นหนุ่มหล่อขึ้นมาจะทำยังไง"

"หะ พวกครูสอนคอมฯ ก็หน้าคล้ายๆ กันทั้งนั้นแหละ ไม่หัวฟูก็หัวล้าน ต้องมีแว่น สอนน่าเบื่อ เอาแต่พูดถึงเรื่องที่ใครๆ ก็รู้มาตั้งแต่ปีมะโว้"

แอมเบอร์เมินคำพูดของฉันแล้วคู้กระเป่าหยิบลิปกลอสออกมาทาปากจนมันแล้บเหมือนคนเพิ่งจะเชม็อบแซนดิวิชเบคอนเข้าไปหมาดๆ ฉันวิจารณ์เธออยู่ในใจพอประมาณก่อนจะออกจากห้องน้ำแล้วเดินไปยังห้องเรียนด้วยท่าทางหมดสนุก

บังเอิญว่าฉันกับแอมเบอร์ดันเลือกวิชาเสริมเหมือนกันคือคอมพิวเตอร์โปรแกรม ดังนั้นจึงเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ที่ฉันจะต้องได้เจอหล่อนอีกครั้งที่ห้องเรียน บอกตามตรงว่าฉันก็แอบตื่นเต้นเล็กๆ เรื่องที่มีครูคอมพิวเตอร์คนใหม่มาเหมือนกันนะ ไม่ใช่ว่าฉันหวังจะเจอคนหล่อหรืออะไร แต่มีสคิสแบรนดอนที่ฉันเคยเรียนด้วยตอนเกรดสิบนะใจดีดีมาก เธอสอนฉันทำเว็บไซต์ holmesclub.com ที่ฉันสร้างขึ้นด้วย และฉันก็หวังว่าครูคนใหม่

20 ☺

จะใจดีได้สักครั้งหนึ่งของเธอ

ฉันนั่งเคี้ยวหมากฝรั่งพลางเช็กข่าวในเว็บบอร์ดของตัวเองอย่างเพลินๆ อยู่ประมาณสามนาทีก่อนที่ จนกระทั่งนักเรียนทั้งหมดมาทันจนครบ ใครบางคน ก็ปรากฏตัวขึ้นที่หน้าห้องในชุดเสื้อเชิ้ตพับแขนกับกางเกงขาสั้นสีเทา

"สวัสดีครับนักเรียนทุกคน" เสียงที่ออกจากไมโครโฟนหน้าห้องนั้น ฟังดูคุ้นๆ ชะจนฉันต้องละสายตาจากจอคอมฯ ไปมอง มันเป็นจังหวะเดียวกับที่เขาพูดประโยคถัดมา "ผมชื่อสตีเฟน จอห์นสัน จะมาเป็นครูสอน วิชาคอมพิวเตอร์โปรแกรมคนใหม่ของพวกคุณนับจากวันนี้เป็นต้นไปครับ"

สตีเฟน จอห์นสัน...ตัว เจ. ไม่ได้ย่อมาจากจ็อบส์ แต่มันมาจาก จอห์นสัน และถึงชื่อเขาจะโหล แต่ไอ้คนที่ยืนอยู่ตรงหน้ามันคนเดียวกัน เป๊ะเลย!

ฉัน...จอร์ดี มิทเชล เมื่อสามวันก่อนเพิ่งจะขอให้ครูสอนวิชา คอมพิวเตอร์คนใหม่ช่วยโดดเรียน!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)